

Wet en Genade: een Bijbels contrast

Geschreven door Dr. Merrill F. Unger in 1949. Op het oorspronkelijke moment van publicatie diende Dr. Unger als professor in het Oude Testament en Semitische studies aan het Dallas Theological Seminary in Dallas, Texas.

<https://www.featoday.org/law-and-grace-a-bible-contrast/>
<http://www.middletonbiblechurch.org/salvatio/lawunger.pdf>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV of SV)
Vertaling, plaatjes, tabel en voetnoten door M.V. Update 13-11-2024 (uitbr. plaatjes)

VÓÓR HET KRUIS

Een mens kan de Wet niet volmaakt houden, en dus veroordeelt de Wet ons. Wie de wet op één punt overtreedt, die overtreedt de hele wet, Jakobus 2:10 ! De Wet kan ons niet heilig maken, doch alleen maar beschuldigen.

NA HET KRUIS

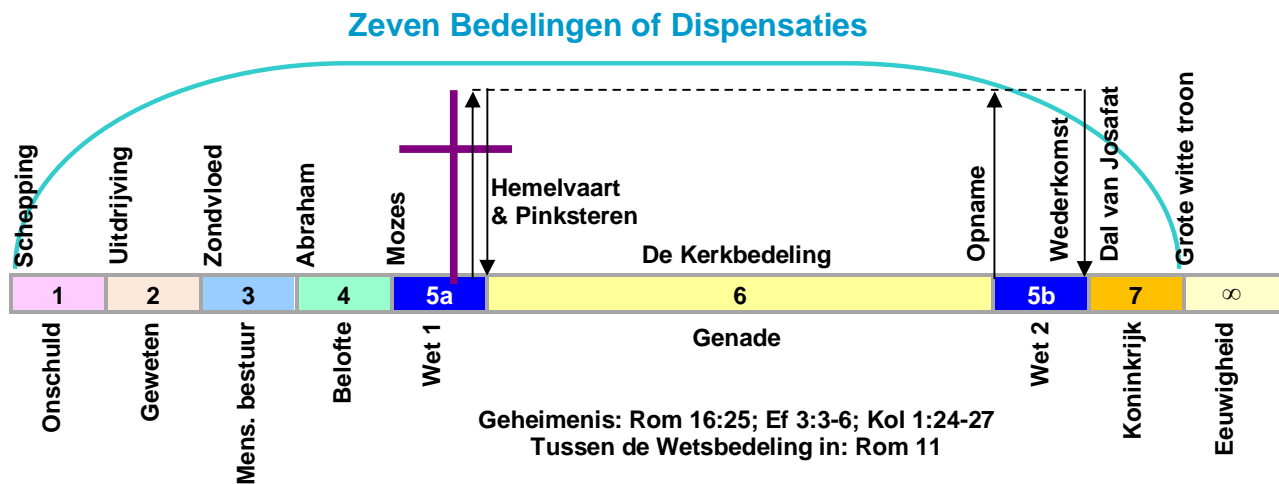
De Heer Jezus is nu Zelf onze heiligmaking, 1 Korinthiërs 1:30! (SV). Geen beschuldiging meer want het kruis heeft afgedaan met onze schuld + de Heer Jezus reinigt ons nu voortdurend. Hij is ons Leven als de Wijnstok, en wij zijn de ranken. Joh 15:1-8; Kol 3:4

Bij de studie van de Heilige Schrift is het, net als bij elke andere studie, van het grootste belang Gods wil te kennen en te “beproeven de dingen die daarvan verschillen” (Romeinen 2:18; vgl. Filippenzen 1:10; SV en KJV). Tenzij dit wordt gedaan, zullen onnoemelijke duisternis en verwarring het gevolg zijn, waar anders perfect licht en helderheid zou aanwezig zijn. En onnoemelijke duisternis en verwarring zijn ontstaan over de onderwerpen van **wet** en **genade**, omdat God deze twee principes in duidelijk en opvallend contrast heeft uitgevaardigd, en de mensen geprobeerd hebben ze te verenigen in een verward en onheilig huwelijk van wat God bepaald heeft dat ze voor altijd uit elkaar zouden gehouden worden. De profane en ongeheiligde nakomelingen van dit ongebreidelde en door de mens gemaakte huwelijk hebben bovendien de christelijke kerk geplaagd en haar vrede en eenheid verwoest. Wat God gescheiden heeft, mag de mens niet bij elkaar voegen!

De contrasterende principes van **wet** en **genade** zijn zo verschillend dat ze de twee belangrijkste bedelingen/dispensaties¹ kenmerken: de joodse en de christelijke. “Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn er door Jezus Christus gekomen” (Johannes 1:17). Dit betekent niet dat er geen wet was vóór Mozes, net zo min als dat er geen genade en waarheid was vóór Jezus Christus; maar het betekent wel dat de wet vanaf de Sinaï werd gegeven en de tijd van toen tot aan Golgotha domineert en karakteriseert, net zoals Christus genade in werking stelde, en deze domineert en karakteriseert de periode van Golgotha tot aan de opname van de kerk. Het is bovendien erg nodig te herinneren dat het Woord van God nooit, in welke bedeling dan ook, deze twee principes vermengt. Steevast wordt de wet voorgesteld

¹ Zie over de bedelingen/dispensaties hier: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>

als dat ze een plaats en een werk heeft dat onderscheiden is van genade en ze wordt in alle opzichten als geheel verschillend van genade uitgevaardigd. Laat ons dan de volgende drie punten beschouwen:

I. Het contrast tussen wet en genade

1. Ze tonen een onafhankelijke en verschillende leefregel voor de specifieke periode die ze vertegenwoordigen. De wet is verbonden met Mozes en werken; genade met Christus en geloof (Johannes 1:17; Romeinen 10:4-10). De wet **eist** gerechtigheid van de mens; genade **schenkt** gerechtigheid aan de mens (Romeinen 3:22, 31; 8:4; Filippienzen 3:9). De wet zegent de goeden; genade redt de slechten (Exodus 19:5; Efeziërs 2:1-9). De wet eist verdienste; genade is zonder menselijke verdienste. De wet eist dat haar zegeningen worden verdiend; genade is een vrije gave (Deuteronomium 28:1-6; Efeziërs 2:8; Romeinen 4:4-5). De wet is negatief; genade is positief. De wet is verbiedend en eisend; genade is om te vragen en geschonken te worden. De wet bedient veroordeling; genade voorziet in vergiffenis. De wet vervloekt; genade zegent. De wet doodt; genade maakt levend. De wet sluit elke mond voor God; genade opent elke mond om God te prijzen. De wet doet schuldige mensen beven; genade maakt mensen blij. De wet plaatst een grote en schuldige afstand tussen de mens en zijn Maker; genade brengt de schuldige mens in gemeenschap met zijn Maker. De wet zegt: “Oog om oog, tand om tand”; genade zegt: “Indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; als hij dorst heeft, geef hem te drinken” (Romeinen 12:20). De wet veroordeelt de besten; genade redt de slechtsten (Lukas 23:43; Romeinen 5:6; 1 Timotheüs 1:15). De Wet was alleen tot Israël gericht, van Sinai tot het kruis, en ze volbracht een bijzonder doel in het veroordelen en het leiden tot Christus. Genade is gericht tot alle mensen die willen (Openbaring 22:17), en is ontworpen om de slechtsten en de meest hulpelozen te redden, die de Wet veroordeelt.

2. Ze tonen een omkering in de orde van goddelijke zegen en menselijke plicht. De Wet zegt: “Doe en leef”, waarbij de goddelijke verplichting eerst wordt gegeven en de goddelijke zegen afhankelijk wordt gemaakt van de getrouwe vervulling van die verplichting. Genade daarentegen zegt: “Leef en doe”, waar eerst de goddelijke zegen wordt uitgestort en de menselijke verplichting volgt. De wet zegt: “Als u goed doet, zal Ik u zegenen”, maar genade zegt: “Ik heb u gezegend; doe dan nu goed!” De wet wordt dus gezien als een voorwaardelijk verbond van *menselijke* werken, terwijl genade rust op een onvoorwaardelijk verbond van *goddelijke* werken.

3. Ze tonen verschillende moeilijkheidsgraden in de Goddelijke eis en verschillende graden van Goddelijke instaat stelling van de vervulling ervan. De Mozaïsche wet was zelfs tot de natuurlijke mens gericht en de eisen ervan overstegen duidelijk de beperkingen van de mens, want er was een universeel falen van de kant van de mens (behalve in het geval van Christus) om de vereisten na te komen vanwege de zwakheid van het vlees. De goddelijke instaat stelling leek nihil en de mens werd overgelaten aan zijn niet-geholpen vlees, dat zo een universele demonstratie werd van het onvermogen van de mens om de wet te houden en gered te worden door menselijke verdienste. Genade daarentegen stelt onvergelijkbaar hogere vereisten, maar haar leringen zijn alleen gericht tot de wedergeboren mens, die als goddelijke instaat stelling niets minder heeft dan de buitengewoon grote kracht van Gods inwonende Geest.

II. De fouten die voortvloeien uit het niet nakomen van het opvallende contrast tussen wet en genade

1. Antinomianisme² — Dit faalt erin de juiste relatie te zien tussen de twee systemen. Het ontkent alle regels voor de levens van gelovigen en gaat tot het uiterste door te zeggen dat, omdat we gered zijn door Gods genade zonder enige verdienste, de gelovige niet verplicht is om een heilig leven te leiden (Titus 1:16; Judas 1:4).

2. Ceremonialisme — De beginnende vorm ervan (Handelingen 15:1) drong erop aan dat gelovigen zich hielden aan het Levitische systeem, maar zijn huidige vorm is manifest in het toevoegen van reddende verdienste aan het nakomen van religieuze verordeningen, sacramenten of ritens, waardoor ze essentieel worden voor redding.

3. Galatisme³ — Dit is de ketterij die wet en genade met elkaar vermengt, waardoor rechtvaardiging deels door de wet en deels door genade verkregen wordt, ofwel dat men erop staat dat de genade gegeven is om de zondaar in staat te stellen de wet te houden, waartoe hij anders niet in staat zou zijn (Galaten 1:6-8; 3:2-3).

WET	GENADE
Een mens kan de Wet niet volmaakt houden, en dus veroordeelt de Wet ons. Wie de wet op één punt overtreedt, die overtreedt de hele wet, Jakobus 2:10 ! De Wet kan ons niet heilig maken, doch alleen maar beschuldigen.	De Heer Jezus is nu Zelf onze heiligmaking, 1 Kor 1:30 ! Geen beschuldiging meer want het kruis heeft afgedaan met onze schuld + de Heer Jezus reinigt ons nu voortdurend. Hij is ons Leven als de Wijnstok, en wij zijn de ranken. Joh 15:1-8; Kol 3:4
Verbonden met Mozes en werken.	Verbonden met Genade met Christus en geloof. (Joh 1:17; Rom 10:4-10).
Eist rechtvaardigheid van de mens.	Verleent rechtvaardigheid aan de mens. (Rom 3:22, 31; 8:4; Filip 3:9).
Zegent de goeden.	Redt de slechten. (Ex 19:5; Ef 2:1-9).
Eist verdienste.	Is zonder menselijke verdienste.
Eist dat zijn zegeningen verdiend worden.	Is een vrije gave. (Deut 28:1-6; Ef 2:8; Rom 4:4-5).
Is negatief.	Is positief.
Is verbiedend en eisend.	Is vragend en schenkend.
Bedient veroordeling.	Voorziet in vergiffenis.
Vervloekt.	Zegent.
Doodt.	Maakt levend.
Sluit iedere mond voor God.	Opent iedere mond om God te prijzen.
Doet schuldige mensen beven.	Maakt mensen blij.
Plaatst een grote en schuldige afstand tussen de mens en zijn Maker.	Brengt schuldige mensen in gemeenschap met hun Maker.
Zegt: "oog om oog, tand om tand".	Zegt: "Als dan uw vijand honger heeft, geef hem te eten, als hij dorst heeft, geef hem te drinken". (Rom 12:20).
Veroordeelt de besten.	Redt de slechtsten. (Luk 23:43; Rom 5:6; 1 Tim 1:15).
Was enkel tot Israël gericht, van Sinai tot het Kruis, en volbracht een bijzonder doel in het veroordelen en het leiden tot Christus.	Is gericht op alle mensen die willen, en is ontworpen om de slechtsten en meest hulpelozen te redden die de Wet veroordeelt. (Op 22:17).
Zegt: "doe en leef", waar de goddelijke plicht als eerste wordt gegeven wordt, en de goddelijke zegen afhankelijk wordt gemaakt van de getrouwe inlossing van die verplichting.	Zegt: "leef en doe", waar de goddelijke zegen als eerste wordt gegeven, en de menselijke plicht volgt.
Zegt: "als u goed doet zal Ik u zegenen".	Zegt: "Ik heb u gezegend, doe dan nu goed!"
Wordt gezien als een voorwaardelijk verbond van <i>menselijke</i> werken.	Rust op een onvoorwaardelijk verbond van <i>goddelijke</i> werken.
De goddelijke instaatstelling leek nul, en de mens werd overgelaten aan zijn niet-geholpen vlees, dat zo een universele demonstratie werd van 's mensen onbekwaamheid om de wet te houden en gered te worden door menselijke verdienste.	Stelt onvergelijkbaar hogere vereisten, maar haar leringen zijn enkel gericht tot de wedergeboren mens, die als goddelijke instaatstelling niets minder dan de oneindige kracht van Gods inwonende Geest bezit.

² Antinomianisme: De opvatting dat, wanneer men het evangelie aanvaardt, de morele wet niet langer van toepassing is. (F.A. Schaeffer.). Het misbruiken dus van de christelijke vrijheid in het nieuwe verbond.

³ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/JudaistischChristendom.pdf>

III. Het doel van wet en genade

1. Het doel van de wet is: ten eerste om de schuldige mens de kennis van zijn zonde te brengen, en ten tweede om zijn uitermate hulpeloosheid volledig te tonen met het oog op Gods rechtvaardige vereisten. De wet was een strenge leermeester om de mens in zijn hulpeloosheid tot Christus te drijven, om door genade gered te worden (Galaten 3:16, 19; Romeinen 3:19-20; 2 Korinthiërs 3:7-9).

2. Het doel van genade is: Ten eerste, om het grote liefdevolle hart van God te tonen, in de oneindige diepten van Zijn genadig medeleven, en om gelegenheid te geven voor de uitdrukking van Gods essentiële natuur van liefde: "God is liefde" (1 Johannes 4:8). Het genadige vertoon van deze ondoorgrondelijke liefde aan volkomen hulpeloze zondaars, op grond van het volbrachte verlossende kruiswerk van het vlekkeloze Lam (Johannes 1:29), brengt God eer. Daarom wordt genade geschonken, opdat God Zelf oneindig behagen zou kunnen scheppen in dit reddingswerk, en opdat Zijn eigen grote naam verheerlijkt zou worden.

Zo dan, als de eerste reden *Gods heerlijkheid* is, is de tweede reden *'s mensen welzijn*. Genade ontmoet de mens, terwijl de wet hem uitermate veroordeelt, vervloekt, hulpeloos en stervend achterlaat, zoals de beroofde en verwonde man in de parabel (Lukas 10:25-37). Liefde vervult de rol van de Barmhartige Samaritaan en doet alles wat zij kan voor hem die niets kan doen voor zichzelf.

Niet onder de Wet

"En Hij heeft u, toen u dood was in de overtredingen ... samen met Hem levend gemaakt door u al uw overtredingen te vergeven, en het **handschrift** dat tegen ons getuigde, uit te wissen. Dit handschrift was met zijn bepalingen tegen ons gericht, en Hij heeft dat uit het midden weggenomen door het **aan het kruis te nagelen**" (Kolossenzen 2:13-14).

"Hij heeft de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk **de wet van de geboden**, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee* in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken, en opdat Hij die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap **gedood** heeft" (Efeziërs 2:15).

Als je met de Schrift zegt dat je niet onder de wet staat, dan is de eerste tegenwerping meestal: "o, dus mag jij stelen, liegen, enz." Dit toont aan dat men van het beginsel van de genade niets begrepen heeft. Paulus zei: "Wat dan? Zullen wij zondigen omdat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!" (Romeinen 6:15 e.v.)

* Te weten Joden en Heidenen

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/10Geboden-geldigheid.pdf>

Lees ook:

- Rubriek "Wet of Genade – Niet Wet én Genade": <http://www.verhoevenmarc.be/#wetofgenade>
- Rubriek "Judaïstisch Christendom": <http://www.verhoevenmarc.be/index.htm#hebrewroots>
- "Bent u een Judaïstisch Christen?" en zie daar ook "Galatisme": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/JudaïstischChristendom.pdf>
- Rubriek "Israël en Gemeente": <http://www.verhoevenmarc.be/index.htm#Israel>
- Rubriek "Bedelingen/Dispensaties": <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm